

lig Forhøjelse af summa appellabilis. Denne Udvej synes os imidlertid særdeles betænkelig, idet Følgen af en saadan Gennemsnitsregel let vilde blive, at adskillige til Afgørelse for Højesteret fuldt kvalificerede Sager ikke kunde føres frem for denne Ret, uden at der dog opnaaedes nogen Sikkerhed for, at de Sager, der opfyldte Betingelserne for Appellummens Beregning og førtes frem for Retten, i og for sig var egnede dertil. Overhovedet maa det hævdes, at en kunstig Begrænsning af Sagerens Antal, fremkaldt ved en høj Appelsum eller paa anden kategorisk Maade, ikke kan give saa gode Resultater som den Begrænsning, der er Resultatet af et sagkyndigt Skøns Udvalgelse og Kritik, og at Højesteretssagførerinstitutionen netop i sig selv har gode Betingelser for at øve dette Skøn.

Hvad de opstillede særlige Betingelser for Landsretssagførernes Ret til at give Møde for Højesteret angaar (Betænkningen Pag. 13), ligger det i den af os ovenanførte Hovedbetragtning, at vi ikke kan tillægge Kravene om, at den paagældende skal have fungeret som Landsretssagfører i et vist Aaremaal og faktisk ført et vist Antal Sager, nogen afgørende Betydning. De særlige Forudsætninger, Højesteretsproceduren kræver, kan, som foran antydet, ikke ventes opfyldt alene herved. Ganske særlig maa Flertallet dernæst tage Afstand fra den, baade principalt og subsidiært, foreslaaede Bestemmelse om, at Adgangen til at føre „egne“ Sager frem for Højesteret skal gøres lettere for en Landsretssagfører end Adgangen til at fremføre „fremmede“ Sager. Der behøves ingen lang sagførermæssig eller administrativ Uddannelse til at være klar over, hvilken høj Grad af Ensidighed — ja Forblindethed — lang Tids Beskæftigelse med en enkelt Sag kan fremkalde. Betydningen af, at et nyt Øje studerer de i Sagen forekommende Spørgsmaal, at en ny Viden kommer til og en ny Hjerne kombinerer Ræsonnementerne, er saa anerkendt, at hele den i Domstole og Administration indførte Instansfølge er knyttet til Forudsætningen herom. I det praktiske Liv er der heller ingen, som ikke, direkte eller indirekte, bevidst eller ubevidst, handler ud fra en saadan Erkendelse. Og hvor det gælder juridiske Kvæstioner af nogen Betydning, ja endog rene Bevisspørgsmaal, turde Betimeligheden af en saadan ny Prøvelse, saa snart Spørgsmaal om Anke rejses, være ganske uafviselig.

Hvad endelig angaar den Betragtning, som jævnlig er set fremdraget i Anledning af de foreliggende Spørgsmaal, nemlig at den foreslaaede Ordning skulde frembyde Fordele for Publikum derved, at Sagførershjælpen for Højesteret vilde blive billigere efter den foreslaaede Ordning end efter den gældende, følger det af de foranførte Betragtninger, at denne Billighed i hvert Fald maa forventes at blive Publikum i Almindelighed ret dyrekøbt, hvis det viser sig, at et betydeligt større Antal uegnede Sager fremkommer for Højesteret end nu. Hvad dernæst den enkelte Sag angaar, maa man erindre, at en med Højesteretsproceduren øvet Sagfører let vil fristes til, for ikke at kunne beskyldes for at have forsømt sin Mandants Tary, at foranstalte Bevisførelser, Vidneafhøring, Optagelse af Syn og Skøn etc. paa Omraader, hvor et øvet Øje vilde se deres Overflødighed, og at saaledes store og unødvendige Udgifter vil kunne paadrages den paagældende Part. Da endelig Udgifterne til Retsafgifter etc. selvfølgelig er de samme i alle Tilfælde, er det kun paa selve Salæret til Sagførerne, at der kan være Tale om at indvinde Besparelse. Muligheden heraf kan naturligvis ikke benægtes, men hvad derved indvindes for den enkelte, kommer, som anført, det retssøgende Publikum i Almindelighed og dermed Samfundet i det hele til at betale mangefold. Drejer det sig om en udenfor København boende Sagfører, vil den formodede Besparelse ved et mindre Salær hyppigt svinde bort ved de Udgifter, som Rejse til og Ophold i København vil medføre. Endelig maa det ikke overses, at den Part, som benytter en ikke fuldt kvalificeret Sagfører til at udføre Sagen for Højesteret, løber en ganske betydelig Risiko, idet han er udsat for, at han paa Grund af Fejlskøn fra Sagføreren Side taber Sagen og dømmes til at erstatte Modparten hans Omkostninger, hvilket langt vil opveje en mulig Besparelse i det Salær, han maa betale sin egen Sagfører. Det vides i øvrigt ikke, at der fra anden Side er rejst Klage over, at Højesteretssagførernes Salærer er højere end rimeligt og forsvarligt, hvorfor Lovgivningsmagten formentlig ingen Anledning har til netop her at bane Vejen for „billigere Arbejdskraft“.

Sluttelig skal vi henlede Opmærksomheden paa, at det efter Rpl. § 120 er en ubetinget Fordring, at den vordende Højesteretssagfører skal have bestaaet den fuldstændige, juridiske Eksamen med Karakteren laudabilis, medens hverken det principale eller det subsidiære Forslag stiller tilsvarende Krav. Der behøves for-